

वा० रा०

॥ ११५ ॥

तान् शुभाशुभसूचकोत्पातान् ॥ असौम्याःपक्षिणोघोराः घोरशब्दाइत्यर्थः ॥ १० ॥ इदं हृदयकंपजनकं किमिदं दुःखोदकं सुखोदकं वेति प्रश्नः अनिश्चयान्मे मनोविपीड
ति ॥ ११ ॥ दिवि खेभवं दिव्यं ॥ पक्षिमुखात् च्युतं वचनं घोरं भयमुपस्थितं प्राप्तमाशुवेदयतीति शेषः ॥ १२ ॥ प्रशमयंति प्रशमं सूचयंतीत्यर्थः ॥ तेषां संवदतामि
त्यस्य पुरइति शेषः ॥ १३ ॥ तमो भस्मचो भयमप्युत्पातजं ॥ १४ ॥ १५ ॥ ससंज्ञा इव ईषत्संज्ञा इत्यर्थः ॥ अन्यत्तु बलं निःसंज्ञमेव ॥ भस्मच्छन्नेवाभूदिति शेषः ॥ १६ ॥

तान्द्वाराजशार्दूलो वसिष्ठं पर्यपृच्छत ॥ असौम्याः पक्षिणो घोरामृगाश्चापि प्रदक्षिणाः ॥ १० ॥ किमिदं हृदयोत्कंपिमनो मम विपी
दति ॥ राज्ञो दशरथस्यैतच्छ्रुत्वा वाक्यं महानृपिः ॥ ११ ॥ उवाच मधुरां वार्णीं श्रूयतामस्य यत्फलं ॥ उपस्थितं भयं घोरं दिव्यं पक्षिमुखा
च्युतं ॥ १२ ॥ मृगाः प्रशमयंत्येते संतापस्त्यजतामयं ॥ तेषां संवदतां तत्र वायुः प्रादुर्बभूव ह ॥ १३ ॥ कंपयन्मेदिनीं सर्वापातयंश्च महाद्रु
मान् ॥ तमसा संवृतः सूर्यः सर्वेनावेदिपुर्दिशः ॥ १४ ॥ भस्मना चावृतं सर्वं समूढमिव तद्वलं ॥ वसिष्ठकृपयश्चान्ये राजा च स सुतस्तदा
॥ १५ ॥ ससंज्ञा इव तत्रासन् सर्वमन्यद्विचेतनं ॥ तस्मिन् तमसि घोरे तु भस्मच्छन्नेव सा चमूः ॥ १६ ॥ ददर्श भीमसंकाशं जटामंडलधारि
णं ॥ भार्गवं जामदग्न्येयं राजाराजविमर्दनं ॥ १७ ॥ कैलासमिव दुर्धर्षं कालाग्निमिव दुःसहं ॥ ज्वलंतमिव तेजोभिर्दुर्निरीक्ष्यं पृथक् जनैः
॥ १८ ॥ स्कंधे चासज्य परशुं धनुर्विद्युद्गणोपमं ॥ प्रगृह्य शरमुग्रं च त्रिपुरघ्नं यथा शिवं ॥ १९ ॥ तं दृष्ट्वा भीमसंकाशं ज्वलंतमिव पावकं ॥
वसिष्ठप्रमुखा विप्राजपहोमपरायणाः ॥ २० ॥

भीमसंकाशं भयंकरदर्शनं ॥ १७ ॥ कैलासमिवेत्यनेन महाकारत्वं ॥ दुर्धर्षमशक्यातिक्रमं ॥ प
थं जनः पामरजनः ॥ १८ ॥ प्रभातिशयेन विद्युद्गणोपमं ॥ धनुरुग्रं शरं च प्रगृह्य त्रिपुरघ्नं शिवमिव स्थितमित्यर्थः ॥ १९ ॥ जपहोमपरायणा आसन्निति शेषः ॥ यद्यपि हो
मोऽग्न्यधिकरणस्तदापि च लनसमये बाधितस्तथाप्यपाने जुह्वति प्राणमित्यादिर्बोध्य इति केचित् ॥ परेतु जपहोमपरायणत्वमुपलक्षणं ॥ अतएवाग्रेसं जजल्पुरितिसंगच्छ
तेऽन्यथा तादृशहोमादिपरायणानां जल्पासंभवादित्याहुः ॥ २० ॥

वा० कां०

॥ ११५ ॥